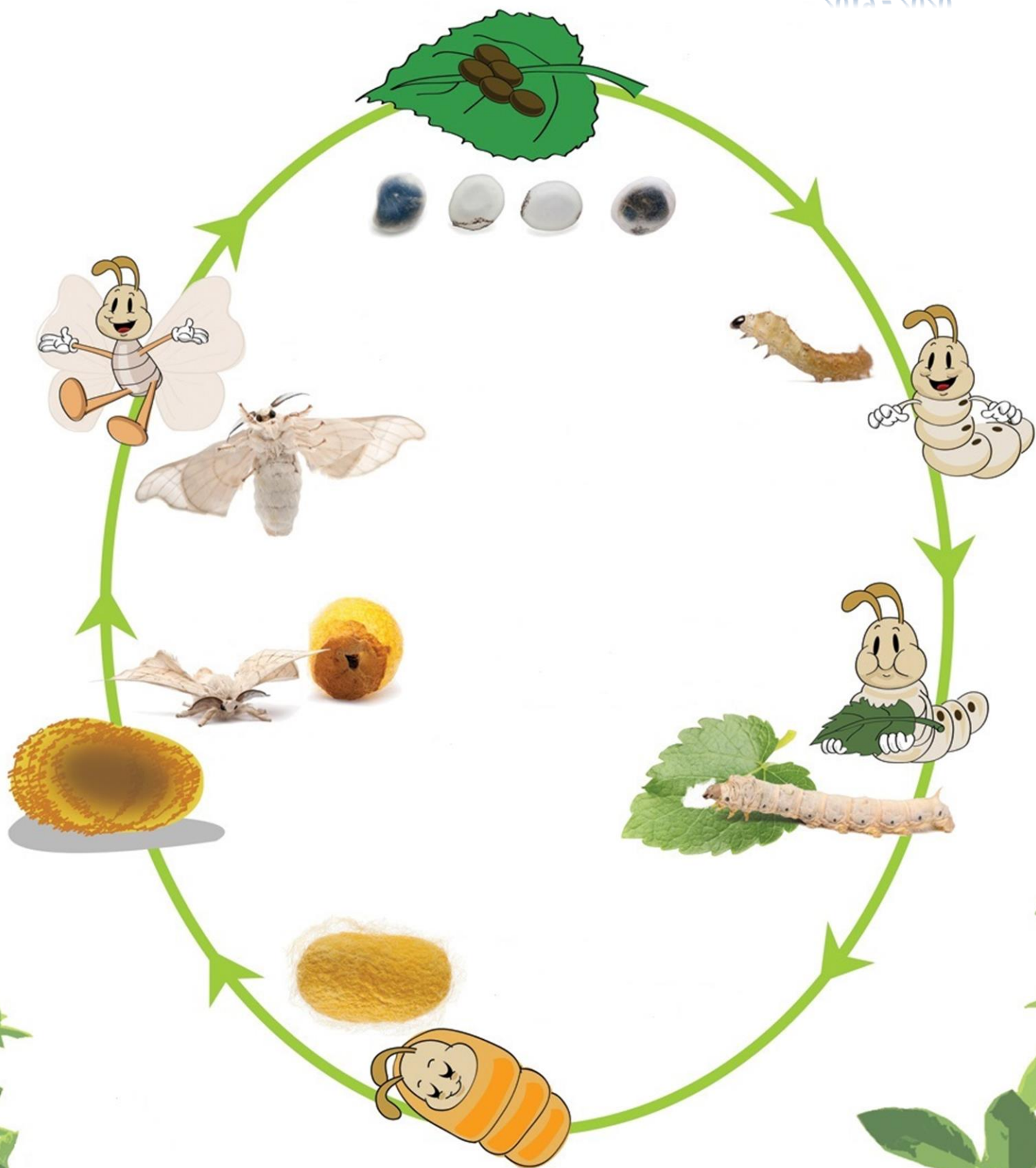

Mali raziskovalec

2019 - 2020

Kazalo

<i>Devetnajsto leto med najmlajšimi</i>	3
<i>Majhen ugriz – velike težave</i>	14
<i>Ali se tudi žabica rodi?</i>	18
<i>Zgodba o Henryju Dunantu</i>	20

Devetnajsto leto med najmlajšimi

Končno lahko z gotovostjo zapišem – Mali raziskovalec je polnoleten. Ker sta organizacija in izvajanje vezana na šolsko leto, pri štetju nismo nikoli uporabljali glavnih, ampak vrstilne števnik. Tudi letos je tako. No, naši prvi »mali raziskovalci« so polnoletni že nekaj let, z letošnjimi, ki so se februarja in marca ponosni, da so vpisani v osnovno šolo, veselili jeseni, pa smo naša družjenja zaključili nekoliko prej, kot je bilo načrtovano. Kar nekaj časa smo bili ločeni zaradi virusa, ki je dodobra pretresel svet in okrnil tudi naše delo. Vsebine o nevidnih povzročiteljih bolezni smo na RKS OZ Ormož poskušali predšolskim otrokom približati v obliki zgodbe ob svetovnem dnevu zdravja leta 2014 in jo tokrat objavljamo v tej publikaciji. Verjamem, da se lahko iz nje vsi nekaj naučimo.

Mavrico lahko opazujemo tudi v igralnici.

Zakaj vsebine iz naravoslovja¹?

Otrokovo znanje o naravi in odnos do nje se pričneta oblikovati v zgodnjem otroštvu. Kadar odrasli raziskujejo, se zanimajo za najrazličnejše stvari, z otroki delijo svoje občutke, se odzivajo na njihove interese, prenašajo svoje navdušenje tudi na le-te. Otroci se hitro vključijo v take dejavnosti, saj jih spodbuja prirojena radovednost. Če otrokom pravočasno pomagamo pri »raziskovanju«, je njihova pot v

Močerad na obisku.

¹ Povzeto po Krnel, D., 1993: Zgodnje učenje naravoslovja. Ljubljana, DZS.

naravo in družbo krajša in lažja. Zraven tega pa – ne glede na to ali se bodo otroci naravoslovje učili ali ne, bodo sami razvijali teorije in oblikovali pojme – ideje, nastale s slučajnim opazovanjem ali brez pošteno opravljenega poskusa, ki temeljijo le na govoricah, so osnova za naivno sprejemanje sveta

Priprava hrane za ptice pozimi.

in sestavljajo del neproduktivnih razlag in verovanj. Če se osnovni pojmi naravoslovja in znanstvene metode dela (v vrtcu gre za tiste preprostejše, kot so primerjanje, razvrščanje, urejanje, prirejanje, merjenje) ne začnejo

spoznavati dovolj zgodaj, pride pri srečanju s pravo znanostjo (kemijo, fiziko in biologijo) do kratkega stika. Vsebine so preveč abstraktne, otroci ne najdejo povezav med svojimi intuitivnimi pojmi in novo snovjo, pojavita se zmeda in zavračanje naravoslovja.

Seveda pa mora biti naravoslovje za najmlajše zanimivo in privlačno ter mora izhajati iz otrokovega znanja in tega, kar ga trenutno zanima. Prav tako jim moramo prisluhniti, saj imajo o vsem svoje zamisli – in biti moramo sprejemljivi za drugačne zamisli in razlage. Otroci naj dopovedujejo nam in ne obratno – razumevanje, ki si ga postopno dograjuje vsak zase, je vredno več kot preneseno »znanje«.

December 2019.

In nenazadnje – za vsako aktivnostjo naj ostane sled. To je lahko risba, plakat, zbirka, manjša razstava, dnevnik in podobno – nekaj, kar nudi priložnost za vnovičen pregled in podoživljanje dela.

Kako se je vse skupaj začelo?

O dodatnih urah naravoslovja, ki so potekale v nekaterih vrtcih po Sloveniji, sem v časopisu brala leta 2001. Tega leta

Snežinka iz papirja.

sem bila na porodniškem dopustu, kot starš pa sem v aktivnostih vrtca Velika Nedelja že sodelovala, saj ga je obiskovala tudi moja prva hčerka. »Zakaj ne bi imeli dodatnih ur iz naravoslovja tudi naši otroci?« sem pomislila po prebranem članku in idejo predstavila takratni vodji

enote Stanki Špindler. Bila je navdušena, za mnenje (seveda pa tudi dovoljenje) je povprašala takratno ravnateljico zavoda Marjeto Meško, ki se je strinjala, da se predstavljene vsebine izvajajo v obliki interesne dejavnosti. Odziv otrok (seveda pa tudi staršev) je bil izjemen. K interesni dejavnosti, ki je bila takrat nova in neznan, se je prijavilo kar 36 otrok (17 malih šolarjev in 19 »velikih sredinčkov«) – kar mi je vlivalo pogum in voljo do dela, ki je bilo (in je še vedno) veliko zahtevnejše, kot si včasih predstavljamo. Prvič sem zares razmišljala o besedah svojega, sedaj že pokojnega, profesorja organske kemije, ki nam je v času študija velikokrat polagal na srce, da »čim mlajše učence bomo imeli, več znanja bomo morali

Dvoživke – ker so ogrožene, so zavarovane.

pokazati ter imeti veliko več domišljije in biti bolj odprtega duha, če želimo biti uspešni«.

»Vsak začetek je težak,« sem se tolažila, ko sem se prvič podala z 8-mesečno Katarino v eni in kupom pripomočkov v

Tangram.

drugi roki proti vrtcu, med potjo pa se dodatno obremenjevala z mislijo: »Le kako se bo vse skupaj izteklo?«. Izdatna pomoč vzgojiteljic, navdušenje otrok – »malih raziskovalcev« - in povratne informacije njihovih staršev, so napovedovale prihodnost dejavnosti, ki je

v šolskem letu 2019 – 2020 potekala v štirih vrtcih (Ormož, Velika Nedelja, Ivanjkovci, Ježek pri OŠ Sveti Tomaž).

Skupno je v teh letih dejavnost obiskovalo 811 otrok v osmih vrtcih.

Kaj smo počeli v teh letih?

Okvirni plan dela ostaja skozi leta enak, saj obogatitveno dejavnost obiskujejo otroci pred vstopom v osnovno šolo, kar zame pomeni, da se vsako leto srečam z novo skupino. Program je zastavljen dovolj široko, da se lahko prilagajamo različnim interesom in zmogljivostim različnih skupin. Delo je zastavljeno starosti primerno, otroci pa na različne načine (z izvajanjem poskusov, s pogovori, z izdelovanjem modelov, razmišljanjem, opazovanjem, s primerjanjem ipd.) iščejo odgovore na različna dogajanja okrog nas. Ob združevanju prijetnega s koristnim (pri delu se namreč

Ali je črna res črna?

tudi zabavamo) otroci niti ne vedo, da se ukvarjajo s kemijo (kisline, baze, dokazne reakcije za ogljik, ogljikov dioksid in škrob; taljenje, topljenje, ločevanje snovi, voda, papirna kromatografija), botaniko (barvila in pigmenti, pogoji za rast rastlin, herbarij), fiziko (statična elektrika, zvok, optika, svetloba, zrak, sila, magnetizem), zoologijo (navadni močerad, žaba, veliki vrtni polž, pikapolonica, paličnjak), ekologijo in matematiko.

Zraven stalnega programa, ki poteka enkrat tedensko od začetka oktobra do konca aprila naslednje leto, so v vrtcih postavljeni zdravstveno vzgojni kotički, v katerih so na razpolago brezplačna, kvalitetna zdravstveno vzgojna gradiva iz založništva Rdečega križa Slovenije, Zveze društev bolnikov z osteoporozo, Ministrstva za zdravje, CINDI programa, Društva Spominčica in številnih drugih. Vsaka skupina pa ob zaključku šolskega leta prejme bilten, v katerem je v sliki in besedi predstavljeno delo preteklega šolskega leta. Sredstva za izdajo letošnjega smo pridobili na razpisu Ustanove dr. Antona Trstenjaka, ki finančno podpira področje izobraževanja in izvajanja razvojnih projektov na območju Slovenskih goric, Prekije in Haloz.

Zdravstveno vzgojni kotiček.

Kdo nam pomaga?

Od prvih začetkov do danes se je, iz leta v leto, v dejavnost vključevalo vedno več tistih (tako ustanov kot posameznikov), ki se zavedajo pomena dela z najmlajšimi. Vsakemu posebej in vsem skupaj sem za sodelovanje neizmerno hvaležna, saj se

zavedam, da bi bilo brez njihove pomoči delo zelo oteženo, morda v nekaterih primerih nemogoče. Posameznikov, ki so v teh letih prispevali vsaj majhen delček sebe, ne upam naštevati, ker bi zagotovo koga izpustila. Nikomur pa ni bilo težko pomagati, ko sem povedala, da potrebujem to ali ono za »moje em-erčke«². Hvala!

Velika Nedelja, 2006

² od MR (eMeR) – kratica za Malega raziskovalca.

Kapljice, Radovedne bučke in Prijatelji: kdo dela luknje v kruhu? (fotografiji zgoraj), plavalci in neplavalci (na sredini), zabavni poskusi s sokom iz listov rdečega zelja (fotografiji spodaj).

Mali raziskovalci v Ivanjkovcih

Raziskovalci pri malem raziskovalcu 😊 po pogovoru o najljubših risankah (fotografija zgoraj), pri igri z ledenimi kockami (fotografija na sredini) in izdelavi pokalice (spodaj).

Mali raziskovalci v Veliki Nedelji

Bistre glavice pri raziskovanju »mehurčkov, ki pikajo v nos« (fotografiji zgoraj), po poslušanju zgodbe o kosu potepinu (fotografiji v sredini) in z optično igrāo, ki so jo izdelali sami (fotografiji spodaj).

Otroci Modre igralnice pri vestnem beleženju (risanju) rezultatov dela.

Mali raziskovalci pri Svetem Tomažu

Moj najljubši poskus ...

Majhen ugriz – velika težava

Škratek Poldi živi z mamo, očetom, tremi sestrami in štirimi bratci med koreninami mogočnega hrasta v Velikem gozdu. Je najmlajši v družini. Včasih je priden, včasih nagajiv, v glavnem dobre volje, včasih pa tudi jezen in objokan. Najraje se sladka z gozdnimi jagodami in igra s številnimi živalmi v gozdu.

Nekoč je prišel domov ves umazan. Mama je v orehovo lupino nalila čisto vodo iz bližnjega potočka in ga umila.

»Glej, glej, kaj pa je to?« se je čudila potem, ko je mislila, da je Poldi čist. Črna pika na levi nogi ni hotela izginiti. Okrog nje je bilo rdeče in Poldija je na tem mestu že pošteno srbelo.

Mama je postala zaskrbljena. Odločila se je, da za nasvet poprosi dobro čarovnico Mici, ki je živela v bližini in je s svojimi zeliščnimi kremami, čaji, izvlečki in še s čim zdravila prebivalce Velikega gozda.

Mici se je obiska škratka Poldija in njegove mame razveselila, ko pa je zagledala črno piko na Poldijevi levi nogi, se je njen obraz zresnil: »Hm, majhen ugriz lahko povzroči velike težave.«

In je razložila: »Na Poldija se je pritrtil droben pajkovec, ki mu pravimo klop. Poskusila ga bom odstraniti«. Vzela je drobno pinceto in previdno izvlekla prisesanega klopa. To mesto je potem razkužila s slivovim žganjem, vmes pa mrmrala o nekih virusih in bakterijah.

»Kaj so virusi in bakterije?« je vprašal mali Poldi.

»To so drobna bitja, tako majhna, da jih s prostim očesom ne vidimo. Povzročajo različne bolezni. No, nekatere bakterije so za nas tudi koristne,« je razlagala Mici in resno nadaljevala: »Ampak te, ki jih prenašajo klopi, niso. Upam, da klop na tvoji nogi ni bil okužen z nobenimi od teh drobnih bitij.«

»Naslednje dni«, se je Mici obrnila k Poldijevi mami, »ga dobro opazuj. Če se bo počutil slabo, če ga bo bolela glava, mišice ali bo celo bruhal, ga bo potrebno opazovati v gozdni bolnišnici.«

Mici je stopila do velike omare, v kateri je hranila pripomočke za zdravljenje. Z najvišje policičke je vzela

stekleničko in jo podala Poldijevi mami. »Vsakič, ko se bodo tvoji otroci igrali v gozdu, jih namaži s to tekočino. Vonj bo pregnal klope, da se ne bodo prisesali nanje. Pozorna bodi tudi na njihova oblačila, za katera je

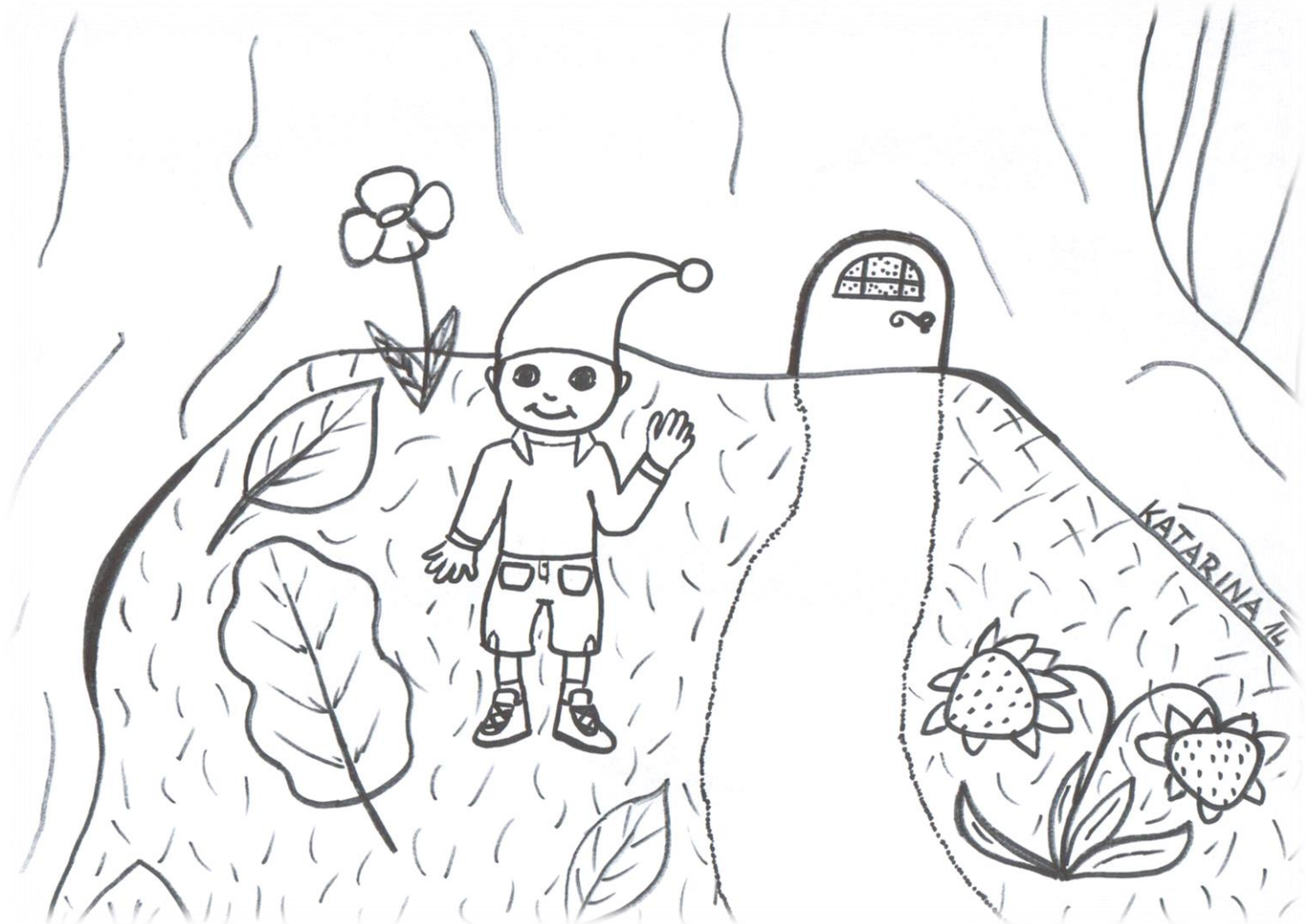
bolje, da svetle barve, saj klope tako prej opazimo, dolge hlače naj bodo zataknjene v škornje, na glavi pa naj le imajo svoje škratovske klobuke.«

Mama in Poldi sta se zahvalila za pomoč in nasvete ter se odpravila domov. Med koreninami starega hrasta so ju nestrpnost pričakovali očka, sestrice in bratci. Zanimalo jih je, kaj sta izvedela pri čarovnici Mici. Poldi je ob mamini pomoči vse podrobno razložil. Še dolgo v noč so se vsi skupaj pogovarjali o tem, kaj so se novega naučili.

Škratek Poldi ni zbolel. Imel je srečo. Morda tudi zato, ker je bila pomoč hitra in pravilna.

POBARVAJ ŠKRATKA POLDIJA

Za starše ...

Pravočasno se zaščitimo pred klopi, saj lahko prenašajo bolezni

Vbod klopa je nevaren za človeka, saj lahko prenaša več bolezni, pri nas predvsem klopni meningoencefalitis in lymsko boreliozo. Slovenija sodi med najbolj ogrožena območja v Evropi zaradi okuženosti klopov z virusom klopnega meningoencefalitisa. Nevarnost vboda klopa traja lahko že od februarja pa vse do novembra. Vsak klop sicer ni okužen, vseeno pa se je potrebno pred njimi zaščititi.

Na sprehodih in izletih v naravo se zato pred klopi zaščitimo z oblačili, pri katerih je čim več kože pokrite (dolge hlače, dolgi rokavi, škornji, ruta). Oblačila naj bodo svetle barve, da klopa na oblačilih lažje opazimo. Namažemo se z repelentom, katerega vonj odganja klope. Po vrnitvi iz narave natančno pregledamo telo, se stuširamo in umijemo glavo. Oblačila dobro skrtačimo, če so pralna, jih operemo.

Če pri pregledu telesa opazimo klopa, ga čimprej previdno odstranimo. Klopa primemo s koničasto pinceto čim bližje koži in ga z enakomernim gibom izvlečemo. Če deli klopa ostanejo v koži, tudi te čim prej odstranimo. Za odstranjevanje klopov s kože ne uporabljamo olja, krem, petroleja ali drugih mazil.

Klopni meningoencefalitis je virusna bolezen osrednjega živčevja, ki se prenaša z vbodom okuženega klopa. Bolezen običajno poteka v dveh fazah, in sicer se prva faza bolezni začne približno 7 do 14 dni po vbodu klopa in poteka podobno kot pri gripi: utrujenost, slabo počutje, bolečine v mišicah, vročina in glavobol. Pri večini bolnikov po nekaj dneh pa do treh tednov sledi druga faza bolezni z visoko temperaturo, močnim glavobolom, slabostjo, bruhanjem in drugimi znaki prizadetosti osrednjega živčevja, lahko celo z nezavestjo ali smrtjo. Na mestu vboda klopa pri klopnem meningoencefalitisu običajno ni opaznih sprememb na koži. Težji potek bolezni, ki je pogostejši pri starejših, lahko pusti trajne posledice, kot so glavobol, zmanjšana delovna sposobnost, zmanjšana sposobnost koncentracije, pareze pa tudi ohromelost.

Cepljenje je najbolj učinkovit ukrep za zaščito proti klopnemu meningoencefalitisu, zato ga priporočamo vsem osebam od enega leta starosti dalje, ki se gibljejo ali živijo v območju, kjer je klopni meningoencefalitis endemičen.

Lymska boreliosa je bolezen, ki se prenaša z vbodom okuženega klopa. Lymska boreliosa se pojavlja z različnimi kliničnimi slikami in se navadno začne z značilnimi spremembami na koži. Na mestu vboda klopa se lahko po nekaj tednih pojavi značilna rdečina, ki se širi navzven, v sredini blede in dobi obliko obroča. Bolezen se lahko kasneje izrazi kot prizadetost srca in živčevja, pozneje lahko pride do prizadetosti sklepov.

Ker cepiva za zdaj ni na voljo, je za preprečevanje bolezni najučinkovitejša zaščita pred vbodom klopa s primernimi oblačili in repelenti, s pregledovanjem kože in takojšnjim odstranjevanjem klopov. Mesto vboda je potrebno opazovati več tednov in če se pojavi značilna rdečina, je potreben takojšen obisk pri zdravniku. Pomembno je pravočasno zdravljenje z ustreznimi antibiotiki, da preprečimo nadaljnji razvoj bolezni.

<https://www.nijz.si/sl/7-april-svetovni-dan-zdravja-2014>

Ali se tudi žabica rodi?

Pomlad je prihajala v deželo in s seboj prinašala novo življenje. Travniki in drevesa so pričeli zeleneti in cveteti. Tudi prva štoklja se je že vrnila v vas in veliko živali je pričakovalo mladičke.

Življenje pa se je vračalo tudi v mlako na koncu Lisičjaka. Vrbe ob njej so ponosno povešale svoje veje nadnjo, kot bi jo

hotele varovati. Na vodni gladini so svoje drsalne sposobnosti kazali vodni drsalci, vodni polži so lezli gor in dol po ločju, zlati cekinčki pa so se razigrano podili drug za drugim.

Tiho in počasi se je Nežka približevala mlaki. Čof, čof in na vodni gladini je videla le še majhne valove. Žabe sekulje so jo slišale, preden jih je lahko videla. Mirno je postala, skrita za grmom. Ne za dolgo. Radovedna žaba je že pokukala iz vode. In za njo še druga. Z dolgimi nogami sta odlično plavali.

»Kaj pa je tam ob robu?« je vprašala Nežka in pokazala v smeri proti plavajočemu skupku drobnih črnih pikic, ki jih je obdajal nekakšen prozoren ovoj.

»To je mrest«, jo je poučila starejša sestra. Iz njih se bodo razvile žabe. Vsak dan bova prišli

k mlaki in opazovali, kaj se dogaja. Prvih nekaj dni deklici nista opazili nič posebnega. Le to, da drobne črne pikice niso bile več okrogle, temveč so postajale nekoliko podolgovate. Večkrat sta si k mlaki prinesli široko posodo in povečevalno steklo, saj je bilo raziskovanje tako še zanimivejše. Dnevi so postajali vedno toplejši in prijetno je bilo brkljati okrog mlake. Nekako po dveh tednih so drobni paglavci, kot imenujemo žabje ličinke, že plavali v mlaki. S svojimi dolgimi repki so spominjali na male ribice, pa tudi dihali so tako - s škrgami. Po slabih dveh mesecih so jim zrasle zadnje noge, škrge pa so pričele izginjati. Paglavci so pričeli prihajati po zrak na površino vode, saj so se jim začela razvijati pljuča.

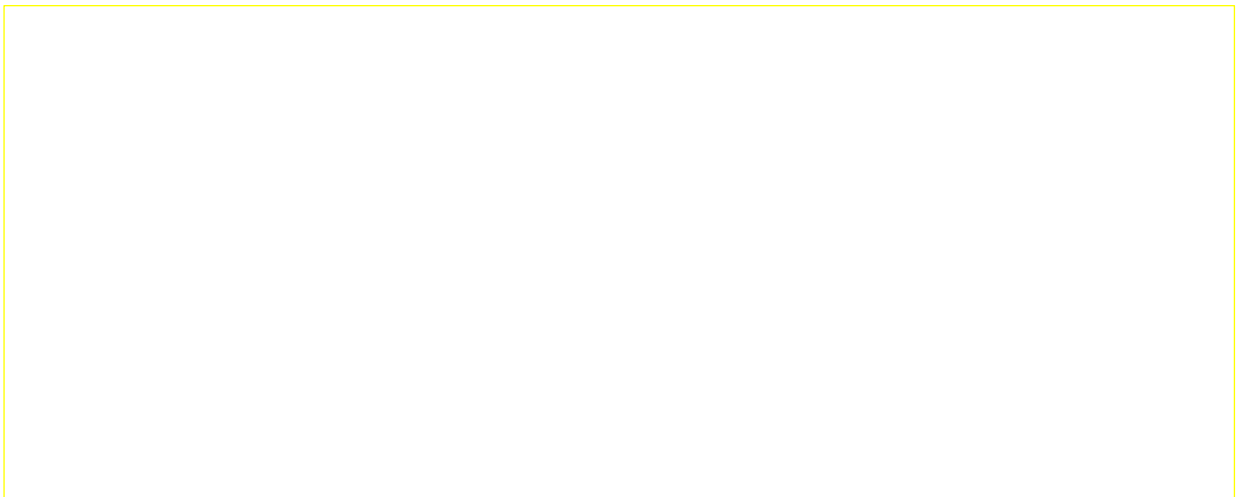

Kmalu za tem so paglavcem začele rasti prednje noge, repek pa se je pričel krajšati.

V prvomajskih počitnicah v vodi ni bilo več nobenega paglavca - vsi so zapustili vodo, saj so se preobrazili v male

žabice, ki bodo popolnoma odrasle, ko bodo stare tri leta.

Naloga za male raziskovalce: Nariši žabinega sorodnika močerada.

Zgodba o Henryju Dunantu

Veliko časa je minilo od takrat, ko se je v Ženevi, švicarskem mestu ob velikem, sijočem jezeru, obkroženem z gorami, rodil deček Henry. Bil je prvi od petih otrok premožne in spoštovane družine Dunant.

Oče in mati sta bila iz dobrih družin in tiste vrste človeka, ki jima je bilo več do skupnosti kot do lastnega bogastva. Henry je bil nanju zelo ponosen.

Henryjev oče Jean Jacques je zelo resno jemal svoje dolžnosti dobro situiranega švicarskega državljana in je med drugim prostovoljno delal z mladimi ljudmi in zaporniki. Ko je bilo Henryju 6 let, je odšla družina na izlet po dolini reke Rhône v Marseilles. Takrat je Henry prvič videl morje.

Vendar potovanje ni bilo samo zabava. Gospod Dunant je namreč obljubil, da bo obiskal švicarske zapornike, ki so prestajali kazen v ječi v Toulonu. Na obisku ga je spremljal mali Henry, ki je po svoji nežni materi podedoval občutljivost do ljudi v stiski. Deček je bil pretresen nad usodo zapornikov, ki so telovadili na temnem zaporniškem dvorišču ali opravljali enolično delo, kot je drobljenje kamenja. Tiho je odšel, nato pa nenadoma rekel: »Ko bom velik, bom napisal knjigo, ki jih bo rešila«.

Ponoči je sanjal o teh vklenjenih možeh brez upanja, brez dostojanstva, odrezanih od družin. Spomin nanje ga je spremljal vse življenje.

Kmalu po tistem se je družina vrnila v Ženevo in doživetje v Toulonu je hitro zbledelo v srečnem, varnem življenju. Največje veselje otrok so bili obiski pri starih starših, ki so imeli

kmetijo. Še mnogo kasneje je Henry znal naštetih sadje, ki je tam raslo, kakor bi še vedno občutil njegovo sladkost.

Ko je bilo Henryju deset let, je šel v šolo, od katere pa ni imel prav veliko in pri štirinajst, ko ni kazal prav nobenih znakov nadarjenosti, razen zgodnjega pisateljskega talenta pri opisu slivovega kolača ali jedilnika na izletu v Marseilles, so ga zaprosili, naj zapusti šolo.

In če je bil pri šestnajstih še vedno precej otročji in se je zdelo, da kar noče odrasti in zapustiti varnega in srečnega otroštva, je bil pri osemnajstih resen mladenič. Svoj čas je posvečal obiskovanju revnih, bolnih in umirajočih, pomagal jim je in jih tolažil. Ker so se mu reveži zelo smilili, se je pridružil Ligi miloščine, ki je skušala duhovno in materialno pomagati revnim in bolnim v Ženevi. Zaradi davnega spomina na zapornike v Toulonu pa je začel vsako nedeljo popoldne obiskovati mestni zapor, kjer je zapornikom bral in jim tako približal svet na drugi strani kamnitih sten in rešetak.

Po nasvetu staršev se je pričel ukvarjati z bančništvom, kasneje je postal poslovnež in veliko je potoval po svetu. Nekoč se je odločil, da v Alžiriji ustanovi farmo in zgradi mline. Vendar je za dodatne vodne vire, ki bi te mline gnali, potreboval dovoljenje francoskega cesarja Napoleona III (Alžirija je bila takrat francoska kolonija).

Tako se je nekega poletnega dne (29. junija 1859) podal na pot proti severni Italiji, kjer se je takrat nahajal cesar Napoleon. Pot je bila naporna in prebresti je bilo potrebno tudi nekatere reke. Henry Dunant je opazoval pokrajino skozi okno kočije, ko se je nenadoma zgrozil. Ravnina, ki se je razprostirala pred njim, se je spremenila v bojišče. Pred očmi zgroženega Dunanta je bila huda bitka, v kateri so se spopadli vojaki francoske in italijanske vojske na eni in avstrijske na drugi strani. Zvečer je bilo na kraju bitke veliko ranjenih in umrlih

vojakov. Preobremenjeni in preslabo opremljeni bolničarji niso bili več kos težkim nalogam. Pretreseni Dunant je pozabil na cilj svojega potovanja in se je odločil pomagati. Cerkev v bližini vasi Solferino je spremenil v zasilno bolnišnico, okoliške prebivalce pa zaprosil, da so prinašali predmete, s katerimi so ranjencem lajšali bolečine (vodo, rjuhe, obvezilni material, hrano). Neizmerno se je razdajal in zbiral sporočila za svoje ranjencev. Ženske, ki so čez noč postale medicinske sestre, so si prizadevale pogumno pomagati vsem – domačim in tujim vojakom.

Po vrnitvi v Ženevo je Henry Dunant napisal knjigo Spomini na Solferino (1862) in v njej zapisal dva predloga:

- v vsaki državi naj se ustanovijo prostovoljna društva, ki bodo skrbela za vojne ranjence,
- od držav je treba doseči, da bodo reševalci zaščiteni.

Knjiga je požela velik uspeh in naslednje leto (1863) so Dunant in štirje ugledni ženevski meščani ustanovili Mednarodni odbor za pomoč ranjencem, danes ga imenujemo Mednarodni odbor Rdečega križa. V tem času so se ustanavljala že prva nacionalna društva.

Leta 1864 je bila na diplomatski konferenci sprejeta Prva ženevska konvencija za izboljšanje usode ranjencev v vojni. Potrjen je bil tudi zaščitni znak organizacije – rdeči križ na beli podlagi.

Mednarodni odbor Rdečega križa se je do danes zelo razvil, njegovo posebno področje delovanja pa ostaja pomoč žrtvam oboroženih spopadov: skrbijo za materialno in zdravstveno pomoč civilnemu prebivalstvu, obiskujejo vojne ujetnike in politične zapornike, izmenjujejo družinska sporočila in omogočajo družinska srečanja, širijo konvencijska pravila in načela Rdečega križa in Rdečega polmeseca.

Danes obstaja 190 društev po vsem svetu. Vedno so dejavna v času spopadov, v miru pa širijo svoje dejavnosti ...

Na mednarodni ravni usklajuje dejavnost nacionalnih društev
Mednarodna zveza Rdečega križa.

Henry Dunant je zaradi predanega dela v organizaciji Rdečega križa zanemaril svoje posle in njegovo finančno stanje se je tako poslabšalo, da je na koncu ostal popolnoma brez denarja. Zaradi sramote, ki ga je povzročil bankrot, je odstopil z mesta sekretarja odbora. Dunant je odšel v Pariz, kjer je živel kot brezdomec, bil pa je častni član društev

Rdečega križa Avstrije, Nizozemske, Švedske, Prusije, Španije.

Zadnjih 13 let svojega življenja je Henry Dunant preživel v ubožnici, kjer ga je 10 let pred njegovo smrtjo odkril mlad novinar in o njem napisal članek, ki so ga v nekaj dneh natisnili številni evropski časniki. Sočutna sporočila so prispela od vsepovsod. Čez noč je znova zaslovel in bil deležen časti. Leta 1901 je prejel Nobelovo nagrado za mir.

Henry Dunant je umrl 30. oktobra 1910. Na dan njegovega rojstva, 8. maja (1828), praznujemo mednarodni dan Rdečega križa in Rdečega polmeseca.

(Povzeto po: Pam Brown: Henry Dunant – ustanovitelj Rdečega križa, ki je z ljubeznijo do bližnjega rešil milijone. Celje, Mohorjeva družba, 1993
IN zloženska: Zgodovina neke ideje, ICRC, Slovenija, 2000).

Bilten

Mali raziskovalec
2019 – 2020

Izdala:
Medobčinska lokalna akcijska skupina za preprečevanje
zasvojenosti na področju občin
Ormož, Središče ob Dravi in Sveti Tomaž

Zanjo:
Stanislav Ivanuša

Besedilo in fotografije:
Maja Botolin Vaupotič

Ilustracije:
Katarina in Andrej Vaupotič

Vir risbe na naslovnici:
<http://www.aussiefaunasilkworms.com/>

Jezikovni pregled:
Marijana Korotaj

Tisk:
Tiskarna Ekart

Naklada:
200 izvodov

Ormož, april 2020